

عنوان مقاله:

تحولات آموزش معماری معاصر ایران؛ آموزش های منعطف تلفیقی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات میان رشته ای معماری ایران، دوره 2، شماره 4 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

نسیم عسگری - استادیار گروه معماری، واحد تهران شمال، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

علی هاشمی - دانشجوی دکتری معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

مهدی چایرلی - دانش آموخته کارشناسی ارشد معماری، گروه معماری، واحد کاشان، دانشگاه آزاد اسلامی، کاشان، ایران

خلاصه مقاله:

با وجود تحولات پی در پی شیوه های آموزشی در ایران و جهان، اتکای شرح دروس مصوب رشته معماری بر محتوای ارائه دروس، هدف و منابع درسی در طی ویرایش های متنوعی که در سی سال گذشته انجام شده، نتوانسته به ارتقا و به روزرسانی کیفی آموزش و تناسب بخشی میان اشتغال و محیط یادگیری منجر شود. در نوشتار حاضر تلاش شده است ضمن بررسی ادبیات نقادانه پیرامون آموزش معماری معاصر، امکان سنجی به کارگیری راهبردهای کلان برنامه ریزی درسی در رشته معماری با یکدیگر مقایسه شود. روش پژوهش توصیفی حاضر از جنبه هدف، کاربردی و به لحاظ برخورداری از کلام، قیاسی و استدلالی است و طیف تغییرات در بازه زمانی مدنظر از راهبردهای «پس رویداد» و «اقدام پژوهشی» در عرصه آموزش معماری برخوردار است. آموزش تلفیقی به منظور بستر منعطف تر و فراغت بیشتر از ماهیت مکان و محدودیت های ابزارهای موجود در محیط های دانشگاهی، امکان ارتباط بیشتر با افراد متخصص و بازار کار را فراهم می سازد. این ویژگی با گسترش هوش مصنوعی قادر است با مشاوره فردی برای دانشجویان، به بهینه شدن آموخته ها با نیازهای فضاهای اشتغال در تناسب بااستعداد هریک از متقاضیان تحصیل در رشته معماری منجر شود.

کلمات کلیدی:

آموزش معماری، برنامه ریزی آموزشی، آموزش مجازی، آموزش تلفیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1895841>

